

Formuestat i en Kommune vil langt fra blive $\frac{1}{4}$ af det Beløb, som vil indkomme ved Indkomsskatten, thi den allermindste Del af Formuen er jo anbragt paa en saadan Maade, at den kun giver 4 pCt. i Rente; den største Del af Formuen er anvendt i vedkommende Eiers egen Produktion, og derved faaer han meget betydelig større Indtægter, idet hans Arbejde kommer til, og endelig er der alle de Indtægter, som ikke staa i Forbindelse med nogen Formue, de blive jo ogsaa beskattede som Indtægt. Det er altsaa et meget ringe Beløb, som paa denne Maade tilveiebringes ved Formuestaten. Nu vil man maasse sige, og det er blevet sagt, at, naar man indfører en saadan ny Grundfættning i Bestatningen, skal man gjøre det paa en moderat Maade, og jeg skal ikke bestride denne Sættning's Rigtighed i det Hele taget. Men hvad særlig det her foreliggende Forslag angaar, vil man, naar man anvender det i Praxis, finde, at ikke blot det Bæver og den Uleilighed, som derved forvoldes alle Sogneraad og Ligningskommisjoner, men tillige den Ulempe, som vil være forbunden med den yderligere Indtrængning i private Formueforhold, som maa være en Følge af denne Lov, ingenlunde vil staa i noget rimeligt Forhold til det Beløb, som vil tilveiebringes derved, og jeg er overbevist om, at, hvis man vil gjøre Formuestaten upopulær i Danmark, vil man ikke kunne gribe til noget heldigere Middel, end at sætte den saa lavt, at Alle ville sige til sig selv: hvorfor skulle vi have saa megen Uleilighed med at faae en ny Stat indført, naar det ikke fører Mere med sig. Det bliver i Virkeligheden kun det vedkommende Princip, som bliver hævdet; men hvis et Princip skal føres ind i Livet, om end paa en moderat Maade, saa bør det dog ske saaledes, at det faar praktisk Betydning, og dets praktiske Hensigtsmæssighed bliver staaende for Alle. Men det vil ikke ske, naar man sætter Skatten til $\frac{1}{10}$ pro mille. Det, man fra et rent Venstrestandpunkt vistnok maa anse for det Korrekte, maa være, at Formuestaten ansættes til $\frac{2}{5}$ eller $\frac{1}{2}$ pro mille, hvilket svarer til 1 pCt. Indkomsskat, idet man, hvad enten man lægger 4 eller 5 pCt. som Grund for den normale Rentefod, fik disse to lige i Principet. Vil man stille sig moderatere, vil man kunne træffe et Trin imellem en Tiendedel og fire à fem Tiendedele, og jeg vilde anse det for rigtigt, om man, selv om man ikke vilde gaa til de vilde $\frac{1}{10}$, dog vilde gaa til $\frac{1}{4}$ eller $\frac{3}{10}$, naar man vil indføre det. Det er en saa afgjørende Indvending fra min Side, at jeg, da der ikke er blevet gjort Fyldest i saa Henseende, ikke har kunnet være med til at

være Forslagsstiller, men det er imidlertid ikke en saadan Indvending, at jeg overhovedet ikke vilde kunne ønske Sagens Fremme, eller at jeg af den Grund skulde være blind for de øvrige Fordele, som findes i Forslaget. Vilde man stille sig paa et rent Venstrestandpunkt, maatte man vistnok med flere ærede Talere være enig i, at der burde opstilles en progressiv saavel Formue- som Indtægtskat, og det er ogsaa Noget, som jeg haaber, vi maa komme til; men jeg anser det ikke for at være saa paatrængende, at jeg, fordi dette ikke findes, derfor skulde være imod en Skattereform som den her foreliggende. Jeg kan i saa Henseende slutte mig til flere af de Betragtninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Salbe-Hansen), som navnlig fremhævede Vigtigheden af Tilfnyttningen til det Bestaaende. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds havde enkelte andre principielle Indvendinger end dem, jeg her har nævnt, og jeg skal ingenlunde fra et rent principielt Standpunkt underkjende, hvad han har sagt, men hvad jeg kan slutte mig til, er den Hovedbetragtning, der bragte ham til at forlade dem, nemlig Nødvendigheden af at knytte en saadan Reform til det Bestaaende. Fra dette Synspunkt kan jeg ogsaa slutte mig til Bestemmelserne i § 39 i det Hele taget, Bestemmelserne om, at Hartfornsskatten for det Første skal vedblive, men for det Andet skal fixeres, skal gjøres til en fast Skat. Det turde imidlertid være et Spørgsmaal, om man ikke, naar man gaar dertil, naar man beholder Hartfornsskatten, da tillige burde fradrage i Hartfornsskatten det Beløb, der beregnes som Formuestat af de Eiendomme, som ere satte i Hartforn. Vistnok ville i de fleste Tilfælde de paagjældende Eiere ikke komme til at svare Mere af deres i Hartforn satte Eiendomme efter denne Lov, end de hidtil have svaret — i de fleste Tilfælde, forøvrigt kan man jo ikke i alle Tilfælde være sikker derpaa — men den Betættelse for Hartfornet, som tilsigtes derved, og som det maa være Hensigten at lade Hartfornet blive til, vil ikke blive Hartfornet nær saa meget til, som de andre Skatteyder, fordi, naar man beholder Hartfornsskatten, selv om man fixerer den, tillige lader dem svare en Tiendedel pro mille eller som jeg haaber, flere Tiendedele pro mille af deres Formue. Man burde ligeoverfor Hartfornet enten i Hartfornsbeløbet fradrage den Formuestat, som er beregnet af deres Hartfornseiendomme, eller ogsaa burde man frigive dem for Formuestaten. Det er to forskellige Veie, som der maasse kun synes at være en formel Forskjel imellem, men som der dog i